

Vietnamul are peste 90 de milioane de locuitori. Oamenii sudului se împart între două mari aşezări: 10 milioane de locuitori în cel mai bogat oraş al ţării, Ho Chi Minh, şi peste 18 milioane de locuitori în Delta Fluviului Mekong. 50% din producţia de orez a Vietnamului este realizată aici, o zonă în pericol din cauza apei sărate împinse în amonte de secetele recente.

Aici am găsit cel mai neobişnuit obicei din familiile vietnameze: familia este o suită de numere, şi nu de nume. Tatăl şi mama sunt numărul 1, iar copiii, în funcţie de vârstă, sunt 2, 3, 4 etc. Aceştia folosesc cifrele pentru a se adresa pe nume unul altuia, şi nu prenumele pe care l-au primit la naştere.

A urmat tava cu friptane

De ce vă zic de mâncare? Păi pentru că am ajuns în minunatul Da Nang şi am cam făcut foamea. Erau câteva restaurante pe plajă, lângă hotel, nişte chestii mari, kitsch-oase, arătau ca nişte cantine de spital comunist şi erau cam goale. Cele locale...de obicei îmi place să mă amestec cu localnicii, în Vietnam ...mai bine nu, vă povestesc eu cu altă ocazie de ce. Pe scurt, ieri am luat micul dejun în Hue şi cina la hotel – adică o bere, şi pe aia ne-au vândut-o băieţii de la recepţie, cred că din rezerva lor de noapte. Azi am fost în oraş şi ne-am oprit fix la un italian găsit pe trip advisor, uitasem cât de bune-s bruschetele şi pizza. Nu pricep cum poţi să dai Italia pe Vietnam, dar să le dea Dumnezeu sănătate celor doi italieni că fără ei muream de foame.

Trecând rapid peste clişeu descrierilor de tipul „ţara contrastelor” sau „paradis al deliciilor culinare”, experienţa mea asiatică a fost o aventură după pofta inimii mele. Un strop de plajă. Multă istorie. Încercări culinare în pieţe aglomerate mâncând cot la cot cu localnicii. Petreceri în sky barurile capitalei şi colecţii de poze cu oamenii locurilor.

Cele mai faine experienţe le-am trăit pe bani puţini, trecând din papucii de turist, sub pălăria vietnameză. Cine spune că a descoperit un oraş sau o ţară prin ghidurile turistice se înşală amarnic. Mie îmi place să ascult poveştile localnicilor şi să descopăr ţara prin locuitorii ei. Acest popor este vesel şi deschis să îi primească pe turişti cu [viză Vietnam](#) în locurile lor.

Mici la stat, mari la sfat

Vietnamezii sunt mici de statură şi traşi ca prin inel. Vizitând tunelurile Cu Chi, săpate de aceştia în timpul războiului, am aflat că statura a fost unul dintre marile avantaje în luptă. Intrările în tuneluri nu puteau fi utilizate de soldaţii americani, chiar dacă erau descoperite de aceştia. Trăiau în subteran, se alimentau cu apă din pânza freatică. Găteau doar dimineaţă, în zorii zilei, pentru ca aburul să fie confundat cu ceaţa. Iar uniforma de luptă a femeilor era neagră, pentru a putea trece rapid din rolul de fermier în cel de luptător.

Pentru mine, Vietnamul este definiţia spiritului de supravieţuire. Acest popor şi-a păstrat identitatea şi valorile. Deşi aproape jumătate din existenţa sa a fost sub ocupaţie străină sau prins în lupte militare şi războaie civile. Durerea nu a dispărut, chiar dacă acum războiul din Vietnam pare a fi un brand de ţară care atrage turişti din întreaga lume. Puţini ştiu că după retragerea americanilor, Vietnamul a invadat Cambodgia. Şi a înfrânt regimul Khmerilor Roşii, vinovat de moartea a peste 1,7 milioane de oameni.

Învăţaţi cu greutate

Deși viața vietnamezilor a fost și este o luptă continuă, aceștia sunt calzi și vorbesc cu încredere despre viitor. Își doresc o viață mai bună pentru copiii lor și speră ca aceștia să trăiască în liniște și pace. În continuare, educația este un lux în această țară. Multe dintre familii nu pot asigura manualele, uniformele și deplasarea copiilor către școală. Imposibilitatea de a-i trimite la studii a dus la scăderea natalității în ultimii ani.

Orașe încărcate de istorie

În luna februarie, sudul este călduros, iar nordul te întâmpină cu temperaturi de primăvară. Alegem un popas în mijlocul țării, Danang. Fostă bază americană, al treilea oraș ca importanță economică și fost port francez, este dominat de Podul Dragonului și de moștenirea culturală în urma ocupațiilor sale. Diminețile mi le petrec pe plajă – în spatele meu orașul și în fața mea un munte de păduri terasate. Aici îl întâlnesc pe Le, un veteran de război ai cărui copii locuiesc acum în SUA. A fost profesor de franceză și a luptat alături de americani. La plecarea acestora din țară a plâns, a fost furios și spune că Vietnamul de Sud a fost sedus și abandonat de aceștia. Este bucuros că vede din ce în ce mai mulți turiști în țara lui și îmi spune că îl cunoaște pe Hagi.

Nu mai știu de unde până unde am ajuns noi la concluzia că ar fi fain să stăm 2 zile în [hoteluri în Da Nang](#), că tot avem avion spre Hanoi de aici, probabil după ce am văzut plaja parcă nesfârșită, cu nisip fin. Așa că din Hue ne-am urcat în tren și am plecat spre Da Nang, rugându-ne să avem vreme bună, să vedem Hai Van-ul, măcar din tren, dacă atunci când am închiriat mașină n-am avut noroc în viață și a plouat toată ziua. Dar stați să termin cu trenul și vă povestesc apoi de Hai Van pass, unul dintre cele mai spectaculoase drumuri din Vietnam.

Trenurile vietnamezilor sunt cam ca ale noastre, unele poate un pic mai ok, cele basic parcă-s mai proaste, cam ca personalul nostru vechi și de demult, oricum sunt decente și ieftine – am plătit mai puțin de 3 dolari pe un bilet dus de la Hue la Da Nang. Două ore jumătate de uitat pe geam căci traseul e foarte fain. Nici n-a plecat bine trenul că a venit un nene cu un căruț plin de tăvi cu orez. Apoi altul, înarmat cu un polonic, turna ceva pe orez din niște niște oale mari. Ne-am hlizit, evident, dar încă nu văzuserăm nimic.

Din Danang, organizăm excursii de o zi în orașul imperial Hue și în preferatul meu, Hoi An sau orașul culorilor și lampioanelor. Pot spune că timpul s-a oprit în loc. Acum câteva sute de ani, locuiau aici 3 comunități: japoneză, chineză și vietnameză. Străzile pietonale sunt încadrate de magazine ce îți vând bogățiile Vietnamului, cafelele dintre cele mai frumoase și perdelele de lampioane.

Hai Van pass era pe toate pliantele de la hoteluri și pensiuni. Cel mai fain drum din Vietnam, prin munte, deasupra mării, îți taie respirația, etc șamd. După Verdon, Routes des Cretes sau cornișa de pe Coasta de azur, am zis că nu mă dă pe spate un drum din Vietnam. M-am înșelat. Deși a plouat toată ziua, da rău, cu ceață de nu vedeai pe unde mergi, abia se mai zărea dunga albă de pe asfalt darămite priveliștea, și n-am văzut mare lucru, vă recomand să mergeți pe Hai Van dacă ajungeți prin Da Nang, Hue sau Hoi An. Drumul urcă până la aproape 500 de metri deasupra mării, am ratat priveliștea de sus (doar acolo poți opri mașina), dar am apucat să zărim niște ochiuri de lumină pline de albastrul mării și de dealuri de un verde intens. N-am poze, va trebui să mă credeți pe cuvânt, sau vedeți ce au filmat cei de la Top Gear, dacă aveți răbdare, eu n-am, nu-mi place fața lor.

Cum ajungi pe Hai Van? Cea mai faină soluție (și mai ieftină) pare scuterul. Noi nu avem permis așa că am închiriat o mașină cu șofer – ideea era să ne ducă din Hoi An spre Hue, la hotel, cu oprire la Marble Mountains, Lang Co beach, prin Hai Van pass. Am plătit 45 de dolari, în Hoi An. E plin de birouri și toate au prețuri diferite. Unii ne-au cerut 60 de dolari, alții 55 sau 50, v-am mai zis, în Vietnam nimic n-are preț fix, totul se negociază. Să nu credeți că la oficiile de turism e mai ieftin, noi așa am crezut, era mai scump. Îmi las jumătate de inimă în acest oraș care freamătă sub asediul nocturn al turiștilor și al petrecerilor de stradă și plecăm spre capitala țării, Hanoi.

O țară, mai multe culturi

De la sud la nord, un cuvânt poate avea între 3 și 5 înțelesuri. Pronunția îi pune la încercare chiar și pe vietnamezi, iar personalitatea locuitorilor se schimbă. Oamenii nordului vorbesc răspicat și tare, sunt reci cu turiștii și duri în negociere. În Hanoi, ne răsfățăm cu bilete la teatrul de păpuși de apă, una dintre cele mai faine experiențe culturale din excursia mea. Prin urmare, după impresionantul Ha Long Bay, un golf cu peste 2.000 de insule care îți taie respirația, plecăm spre Insula Phu Quoc pentru a ne bucura de câteva zile de plajă înainte de întoarcerea în țară. Singurul regret pe care îl am după această aventură este că nu am ajuns în Sapa, zona rurală din nordul țării, cu multiple grupuri etnice și terase verzi de orez.